

Interview afgenomen door Wendy Van Oosterwijk

Getuige: Mijn getuige heet Danny Wenseleir geboren op 30/4/1937 en woont al heel zijn leven te Zemst. Hij heeft de oorlog meegemaakt als kind en zal deze dus anders ervaren hebben dan de volwassenen.

Overzicht van mijn vragen: _ Waar woonde je ?

_ Was er voldoende voedsel ?

_ Was er zoiets als een bomalarm ?

_ Werden jullie getraind op eventuele bombardementen ?

_ Wat was je gevoel tijdens de bombardementen ?

_ Ken je mensen die geëvacueerd zijn ?

_ Speelde je soms op het puin ?

_ Hoe ging het er aan toe tijdens de bevrijding ?

De oorlog door de ogen van een kind

Waar woonde ie tijdens de oorlog en wat kan ie ie nog herinneren ?

Wij woonden hier in de Leopoldplaats (wijzend naar de foto), het begin van de Leopoldstraat, aan de andere kant is de Brusselsesteenweg (Brussel-Antwerpen) en hier de Leopoldstraat dat vroeger de

steenweg was voor naar Brussel te gaan. Hier dat klein huisje daartussen daar woonden wij. En die vliegende bom is hier achter gevallen (de achterkant van de rechtse rij huizen) en van hieraf waren al die huizen al die daken eraf en al die ruiten daaruit, (wijzend naar de huizen op het middenplein.)

Wij zaten in't school en rond een uur of elf 11u is die bom gevallen maar men had sirenes en men blies met de sirene, dat gaf een alarm, en dan zijn wij allemaal onder de banken gekropen. En als die bom gevallen is; van de luchtverplaatsing zijn de ruiten in de school er allemaal uitgeslagen en dat glas allemaal in't school gevallen. D'er was maar ene gekwetste die had een stukske glas in zijn pols gehad, maar niet erg. Ze blaasden het alarm af en wij kwamen van tussen het glas en de banken en we begonnen allemaal te zingen, jeuj jeuj, het school is kapot het is geen school meer. En dan zene kik naar huis gegaan en dan kwam ik hier op den hoek en dat was een echte ramp ! Al dat glas al die pannen dat scheerwerk (schrijnwerk) van die huizen dat lag daar allemaal in't midden van't straat.

Bij ons met het dak ging het nog mee maar de ruiten kapot en de deur kapot van de luchtdruk. En we hebben veel geluk gehad want die is ongeveer op een 150 meter langs de achterkant bij ons gevallen, dus als die euhm... 150 meters eerder valt dan valt die in't midden van 't dorp en dan zijn der kweet niet hoeveel doden hé. Dat was het. En dan hebben wij een paar dagen naar't school niet moeten gaan totdat dat hersteld was. En dat was het verhaal van euhm....

Dan is er hierachter ook nog ne vlieger gevallen en dat., als in '44 begonnen de Engelsen en de Amerikanen allemaal naar Duitsland gaan te bombarderen maar dat was meestal 's nachts en dat was een lawaait van die vliegers dat óverkwamen en zo en dan moesten wij natuurlijk allemaal naar de kelder en naast ons, hier just naast woonden den beenhouwer en die had een hele grote kelder en al de geburen kwamen in die kelder zitten totdat die miserie gedaan was. Maar ik heb daar nog trauma's van want nu is dat gedaan maar als ze in de zomer als de Sabena nog met vliegers met zwoeremotors (tweemotorig) viogen hé dan moesten ze die testen en dan moesten ze die kweet ni hoe neig laten draaien als de wind naar hier was hoorden wij d3t en dat was dat zelfde lawaait dat ge hoorde van die vliegers dat overtrokken dus dat was ergens ... ergens voelt ge u niet op u gemak van dat lawaait maar nu is dat praktisch gedaan.

Dan die vlieger dat achter ons gevallen is die was..., het cabine lag achter ons en d'er lagen 3 doden in. Het voorste gedeelte, de cockpit, die lag aan de Zenne dus zeker 500 meter verder en de staart die lag dus hier bij ons maar een stuk van de vleugels lag nog in den bos dat was zeker ne kilometer en half twee kilometer dus die vlieger is klets uiteen gepatst hé waarschijnlijk had die bommen bij en zen die mee ontploft hé. En der is ene piloot aiiéé ene, of dat hem piloot was ofzo dat weet ik niet, ene van de bemanning is nog kunnen springen en die is bij nen boer op de Hoogstraat oep de waspaal gevallen en die z'n been was gebroken. En dan hebben ze euhm, ik heb die gezien die feldweibel dat de leiding had over dat luchtgeschut heeft komen zien naar die vlieger, ja wij zijn klein venkes wij stonden daar dan bij wij zagen die hé. En dan zijn ze die piloot gaan halen want ze konden die ni laten ontsnappen omdat die miserie had met z'n been. Dan hebben ze die gevangen genomen maar ze hebben daar heel correct mee geweest hé ze hadden die direct eten gegeven en sigaretten en zo en dan hebben ze die meegenomen dan is die naar euhm ne stalwege uhm een gevangenkamp gegaan in Duitsland en die heeft de oorlog overleefd en die is nen tijd terug is die eens ne keer terug komen zijn naar hier waar dat ze zozegzegd gevallen waren. Hé want die was er toen natuurlijk niet geere bij dat zijn vrienden gestorven zijn en daarom hebben ze voor die piloot aiiéé voor degene die in de gemeente Zemst gevallen zijn, hebben ze in Hofstade een standbeeld gezet. En hier is één van mijn geburen die... alleman was gaan stukskes afbreken van die vlieger zolang er geen bewaking bij stond. En die had het kompas en als ze het standbeeld hebben ingehuldigd dan was die piloot, alléé die vliegenier dood maar dan is die zijne zoon gekomen en die zijne zoon heeft dus van die jongen het kompas meegekregen als souvenir aan zijn vader. Dat was het. Wij moesten.... Door den duur stonden daar bewakers bij en dien Duits moest bollen

hebben en wij moesten dan naar het winkelke van Wiske Rosse gaan bollen haien maar onderwege aten we er ai een deel van oep voor dat we dat aan den Duits gaven(lacht). Dat zijn feitelijk de 2 grote zaken dat ik mij nog herinner.(denkt even na)

Ja mijn grootmoeder..., ze gingen vertrekken, ze moesten hier gaan lopen en ze gingen overal de fietsen opeisen. En naast ons die beenhouwer dat was een plat dak en ze hadden met een koord alle geburen hun velo's op dat plat dak gelegd. Maar mijn grootmoeder zei: 'neen, dat is niet vandoen'. Maar dien Duits is nog op zoek achter ne velo, of nen Oostenrijker aléé dat weet ik niet meer die lagen 'op het kasteel van Goderis, en die had die velo zien staan en die pikte die velo mee. En mijn grootmoeder daarachter en naar de commandant hé en van haar oren maken ! Waar is uwe velo 7: zei hij. Daar staat hem daar se dat is hem. Oei zegt hem die is al gepakt en gezakt zegt hem dus ik kan dat ni meer zeggen tegen die soldaat laait dat af. En die is met die velo van haar vertrokken hé. Ik zal het nooit niet vergeten ne rooie damesvelo, en ik heb altijd gezegd nu gaan ekik vanmeleven in Duitsland nog ne velo pikken se als oorlogsschade. Maar dat zal der natuurlijk nooit niet van komen. Wat wil je nog weten?

Hoe gebeurde de voedselvoorziening ?

Het eten was voor ons thuis zo geen probleem want ons vader was bakkersgast dus wij hadden regelmatig brood en die kon al ne keer wat bloem meebrengen en ne keer hier en daar wat verwisselen voor vlees. Wij woonden naast den beenhouwer en mijn moeder ging daar kuisen en dan kreeg die ook zo nog een supplementje vlees. Dan hebben we kornijnen (konijnen) gehouden en dan hadden wij nog een gedeelte hof waar dat we dus groenten konden winnen en zo. En appelen hé vroeger in den appeltijd lag onze zolder vol appelen en daar kon je praktisch heel de winter door appelen van eten. En wortelen bewaarden we in wit zand daar kon geen lucht aan dus die bleven goed, je moest die voor gebruik natuurlijk wel goed wassen. Veel honger hebben wij niet gehad.

Maar dan chocolat dat bestond ni hé chocolat en... vantijd kreeg je dan toch nog ergens een stukske en ge waart daar zot achter. En voor mij dat doet nog altijd iets als ekik in ne winkel een stuk chocolat zien liggen, dat doet iet want ge hebt dat praktisch in u heel jeugd moeten ontberen en nu ligt dat daar en ge apprecieert dat hé. Ja.

Voor de rest als het bevrijding was dat was een madammeke alléé een madammeke van een jaar of vier-vijfentwintig en die was bij het Duits rood kruis en dan hebben ze die aangehouden en hebben ze die afgesiagen en hebben ze die haar kleren van haar lijf getrokken en zo, dat was geen zicht zene.

En wat dat ze dan in dinge nog gedaan hebben dat was ook... ook iet dat ni verantwoord was, maar ja en de mensen ge moet dat in dat tijdsgebeuren zien. Daar was ne soldaat afgeschoten, met ne jagersvlieger, ik denk ne Messerschmidt of zo, en die was just achter de Zennebrug gevallen, en die piloot was gedeeltelijk verkoold . En das is er ene die heeft die piloot der uit gesleurd en die heeft die in de Zenne gesmeten. Dus in plaats van euhm... tenminste van dat likte laten liggen dat ze kunnen die zijn plaatje met z'n stamnummer oep konden hé voila dat ze konden zeggen tegen die ouders, hij is gestorven daar en op diene tijd moeten die mensen heel de tijd zitten wachten van waar zit onze zoon hé. Dat is...ja.(stilte) Dat is zowat wat ik weet.

Ah ja der was één van de tantes van ons moeder en euh die dochter was getrouwd met ene die zijn broer naar't oostfront gaan vechten was. En dan met de bevrijding hebben ze daar alles gaan kort en klein slagen. Die had er niks mee te zien hé want dat was die z'n broer dat weg was maar ja zo van die stoten hé.

En in't school dat was ook nog een toffe zaak euhm ge had in den tijd 8 studiejaren, en 's morgens moesten de eerste 4 studiejaren gaan en 's achterniens de leste 4 jaren gaan dus van 4 tot 8 en van 1 tot 4. Maar dat verwisselde den ene keer moesten die de morgend doen en den andere keer die, zodanig als er ooit een bom viel in't school dat er maar de helft van de kinderen dood waren, dat was een praktische zaak hé.

En af en toe kregen wij zo een keer kwam er euhm.. kwamen ze van winterhulp of zo denk ik met een grote mand met brood en dan kregen wij allemaal zo ne grote pistolet hé. Dat was kermis voor ons hé. En ik hoor de Jeanke Adriens nog altijd zeggen, ze deden die manden open en ze deelden dat brood uit, 'meester, meester dat is wittebrood', want ze kennen geen wit brood hé. Dat brood was gemaakt van zemelen of van wat euhm....

Werd er jullie aangeleerd wat ie moest doen tijdens een bombardement ?

Ja dat was dus een vliegende bom dat gevallen is hé een VI en dus onderweg stonden ze op uitkijk hé want dat vloog niet zo neig hé dat vloog maar een 250 a 300 kilometer dus je kon dat goed volgen en dan belden ze en dan stonden er overal wachtposten die dat de sirene in gang zetten. Maar wij waren daar al op getraind hé, dus als je een vliegende bom zag en je zag dat vuur eruit komen ah ja ze is voor hier ni, maar van de moment dat dat vuur stopte pikeerde die naar beneden en moest je zien dat je ergens in een beek lag of zo. Want hier waren nog overal beken, dus er waren allemaal slechte steenwegen allemaal van die kasseistenen en er waren allemaal beken naast om de afwatering te doen.

Werden er schuilkelders biigebouwd ?

Nee, hier ni maar in't stad (Mechelen) waren speciaal schuilkelders gemaakt. Ah, en in't school was ook ne schuilkelder. Dat was in de koer, dat was nog een aarden koer hé, en daar is dan één van de metsersknepen ne grote put komen maken. Dan hebben ze daar van die spoorwegbiels opgelegd en daar die aarde opgelegd en dat was waar dat we moesten gaan schuilen. Deze was in't patronaat want de eerste 2 jaar moesten we naar het patronaat gaan maar in de grote school zelf was gene schuilkelder dus moesten we onder de banken gaan zitten.

Ken ie mensen die geëvacueerd zijn omwille van de bombardementen ?

Veel mensen van Mechelen dat naar hier komen wonen zijn want Mechelen het Arsenaal dat was een heel groot kruispunt en dat werd regelmatig gebombardeerd. Maar ja, die mannen zeiden Mechelen ok en die trokken de dinge open en die lieten maar vallen, want die hebben ik weet ni hoeveel schade in Mechelen gedaan gelijk overal omdat ge ni precies kon bombarderen hé. En voor die mannen als ze er maar vanaf waren dan konden ze terugvliegen hé. Wij woonden hier wal verder in't dorp (vanwaar hij nu woont) en er was nog een open vlakke naar Mecheien en van bij ons zagen we torenhoge vlammen van Mechelen, we hebben Mechelen zien branden. En dan hier en daar toch een huis dat gebombardeerd was van ene van ja dat zijn bom niet terug wou meenemen. Maar dan per ongeluk op een huis terecht kwam niks militairs of zo.

Hoe ging het eraan toe tijdens de bevrijding ?

Als de Duitsen weg waren was het hier nogal en spel, die laden alles op en pikten de auto's en sloegen de auto's aan om te vertrekken en met velo's en zo kwamen die allemaal hier op den Brusselsesteenweg voor door te rijden naar Holland voor zo naar Duitsland te gaan hé. En dat waren kilometers en kilometers colonne en de zwarte brigade daarbij, de mensen dat dus collaboreerde, die vertrokken ook. En wijle hadden natuurlijk allemaal een binnenpretje voor te zeggen ze zijn weg, ze zijn weg. Maar er zaten veel auto's verstopt bij de boeren in de schuur dat ze die niet in beslag konden nemen. Wacht ik moest nog iets vertellen (stilte).

Ah ja, in het bos, in't Laar feitelijk was er ne vlieger, nen Amerikaan, en die moest een noodlanding doen en die landt oep't veld en de boeren zijn aan't werken, die lopen naar die vlieger om die eruit te gaan halen. Maar die zijne maat hing daar nog en die heeft gedraaid en een deel van die mensen doodgeschoten, die zal waarschijnlijk niet geweten hebben dat ze al in Belgie waren. Maar dan hebben ze die daar uit gehaald en dan hebben ze die verborgen gehouden. Ze hebben die niet gevonden en dan hebben ze die naar Humbeek gedaan want daar was een tramstatie en zo zijn ze daar mee naar Brussel gegaan. En in Brussel heeft lifeline die opgevangen en zo is die over de grens geraakt.

Speelden jullie soms op het puin ?

Ah ja, een kameraad Van mij en zijn zuste^had een soort springtuig gevonden, en hij was daar met een hamer op aan't slaan en dat is ontploft en hij was 2 stukken van z'n hand kwijt en z'n zuster had wonden

aan haar been maar verder niks.

Maar wij vonden munitie en dan braken wij die punten eraf en dan je precies van die spaghetti en dan lagen we dat op een steen in de letters van onze naam en dan staken we dat in brand, dat brandde onze naam in die steen, er zijn wel veel accidenten mee gebeurd, (stilte)

En dan alles was met zegelkes hé, als je naar de winkel ging moest je een zegelke geven. Dus als de zegeltjes op waren kon je officieel niks meer kopen dus dan moest je rantsoeneren. Hier op den buiten ging dat nog maar in't stad is wel veel honger geleden. Nu zie je overal gazons liggen maar in den tijd was dat niet waar hé dat stond overal vol patatten. En dan was het boerenwacht, dus dan pakten ze een deel mensen van het dorp en die moesten over de velden, de vruchten gaan bewaken dat er niemand iets kon komen pikken.

Het zijn geen grote verhalen hé maar simpel wat ik meegemaakt heb.

Ah dat ook nog, we kregen een bon voor een zak kolen maar daar moesten we beken heel de winter mee doen. Dus dan moesten we hout gaan zoeken of kooikes (kolen) gaan ziften. In Brussel haalde men het vuil en de asbakken en daar staken nog kooltjes in. Tussen Zemst en Kapelle-op-den-Bos was een stortregen de vaarten daar stopten de boten die van Brussel kwamen met het huisvuil en die schupten dat daar allemaal op een hoop. En dan is er iemand op het idee gekomen om met een krabberke tussen die hopen naar kooltjes te zoeken. Mijn grootmoeder deed dat vooral en als die

- 1 Jean Juliens (pachter)
- 2 Amanda Puttemans